

Бога и мисля лошо за него, съмъ въ дѣното на пѣкъла. Въ момента, когато възлюбя Бога въ душата си и кажа: „Прости ме Господи!“ азъ съмъ при Него, и Той простира Своята десница и ме прибира.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ и съ него ще заключа. Въ миналото нѣкой си човѣкъ умрѣлъ, и го занесли въ пѣкъла. Живелъ той дълго врѣме, съ вѣкове тамъ, мчилъ се и се молилъ на Господа, да го прости. Най-послѣ, Господъ казалъ: „Отворете книгата на живота и вижте, да ли е направилъ поне едно добро въ цѣлия си животъ“. Като разтворили книгата, намѣрили, че еднажъ билъ далъ единъ морковъ на единъ бѣденъ човѣкъ. Тогава казва Господъ: „Този човѣкъ може да бѣде пуснатъ“. Заповѣдва на елиня ангелъ: „Ще подадешъ този морковъ да се хване той за него и така ще го изтеглишъ изъ ада“. Обаче заедно съ него се хванали и други грѣшници — наловили се единъ на другъ за краката, и ангелътъ ги понесълъ къмъ рая; но този, чийто билъ морковътъ, рекълъ на другитѣ: „Този морковъ е мой“, и, щомъ издумалъ веригата се скѣсала, та всички паднали въ пѣкъла. Нека вашиятъ морковъ послужи за спасението и на други хора, за да се издигнатъ къмъ Небето, защото иначе, ако кажете: „Този морковъ е мой“, ще паднете пакъ долу. Може да се хванатъ за вашитѣ дрѣхи, за вашитѣ крака, мълчете, нищо не казвайте. Него день, когато кажете: „Този морковъ е мой“, вие сте далечъ отъ Господа. Безкористието живѣе всѣкога подъ закона на подобнето. Жертва и себеотричане за другитѣ — това е християнството.

Беседа държана на 2 ноемврий 1914 г.